

хальченко // Українське суспільство на порозі третього тисячоліття. Кол. монографія [Під ред. М. О. Шульги]. – К.: Ін-т соціології НАН України. – 1999. – С. 299-300.

6. Україна показала приклад революції з гідністю, тепер необхідно захистити ці цінності. 18.05.2014. – Режим доступу: <http://uacrisis.org/ua/ukraine-has-set-an-example-for-a-revolution-with-dignity-now-these-values-must-be-protected/>

References

1. Shveda Ju. Revolucija Gidnosti u konteksti zagal'noi' teorii' social'nyh revolucij. 26 sichnja 2014. – Rezhym dostupu: http://zaxid.net/news/showNews.do?revolyutsiya_gidnosti_u_kontekst_i_zagalnoyi_teoriyi_sotsialnih_revolyutsiy&objectId=1301345

2. Zholkver M. Superechnosti mizh shodom i zahodom: mif pro dvi Ukraï'ny / M.Zholkver, A.Grabs'ka // Ukraï'ns'ka pravda. – 09 kvitnja 2014.

3. Jaremenko O. Politychni upodobannja ukrai'nciv jak chynnyk vplyvu na politychni procesy / O.Jaremenko, M.Mishhenko // Politychna dumka. – 2000. – № 1. – S.3.

4. Semenchenko F.G. Do problemy formuvannja politychnyh cinnostej u suchasnomu ukrai'ns'komu suspil'stvi / F.G. Semenchenko // Visnyk Kyi'vs'kogo nacional'nogo universytetu im. Tarasa Shevchenka. – 2010. – Vyp.99. – S.56-59.

5. Myhal'chenko M.I. Stanovlennja novyh politychnyh instytutiv i nacional'no-derzhavnyj rozvytok Ukraï'ny / M.I. Myhal'chenko // Ukraï'ns'ke suspil'stvo na porozі tret'ogo tysjacholittja. Kol. monografija [Pid red. M.O. Shul'gy]. – K.: In-t sociologii' NAN Ukraï'ny. – 1999. – S.299-300.

6. Ukraï'na pokazala pryklad revolucii' z gidnistju, tepер neobhidno zahystyty ci cinnosti. 18.05.2014. – Rezhym dostupu: <http://uacrisis.org/ua/ukraine-has-set-an-example-for-a-revolution-with-dignity-now-these-values-must-be-protected/>

Nasadyuk Yu.S., postgraduate student, Precarpathian National University named after VasylStefanyk (Ukraine, Ivano-Frankivsk), julia_rovbyt90@mail.ru

The realities of political values of Ukrainian society (based on «The Revolution of Dignity»)

This article analyzes the political values of modern Ukrainian society. It reveals the relationship of political values with political consciousness and political culture during the Revolution. Through the prism of the democratic ideal defined problems and outlined general tendencies, transforming the national value system as a prerequisite for the establishment of the harmonious environment values in Ukraine. Analysis of the political values of society has promoted a holistic set of scientific methods, such as dialectical, comparative political, systematic and others. As a result, political values of Ukrainians during the Revolution are determined.

Keywords: political values, crisis of values, revolution, Revolution of Dignity, Ukrainian society, dignity, transformation processes.

Насадюк Ю. С., аспірантка, Прикарпатський національний університет ім. Василя Стефаника (Україна, Івано-Франківськ), julia_rovbyt90@mail.ru

Реалии политических ценностей украинского общества (на примере Революции Достоинства)

Анализируются политические ценности в современном украинском обществе. Раскрывается связь политических ценностей с политическим сознанием и политической культурой в период революции. Сквозь призму демократического идеала определены проблемы, намечены перспективы и общие тенденции трансформации национальной ценностной системы как предпосылки создания в Украине гармоничной ценностной среды. Анализ политических ценностей общества способствовал применения целостного комплекса общенаучных методов. Среди них можно выделить: диалектический, сравнительно-политологический, системный и другие. В итоге определены политические ценности украинской Революции достоинства.

Ключевые слова: политические ценности, кризис ценностей, революция, революция достоинства, украинское общество, достоинство, трансформационные процессы.

* * *

УДК 327.82

Головань О. О.
аспірант, Інститут всесвітньої історії НАН України (Україна, Київ), aleksandr.golovan@gmail.com

УКРАЇНА У БЕЗПЕКОВИХ СТРАТЕГІЯХ США 2014 РОКУ

Розглядається специфіка співробітництва України та США у сфері безпеки. Розкриваються основні принципи зовнішньополітичної безпекової стратегії США останніх років, перераховуються виклики, перед якими стоїть Держдепартамент. Аналізуються інтереси США, їх виграти та можливі ініціативи щодо України у поточному році. З огляду на невдачі у врегулюванні конфліктів на Близькому Сході і послаблення інтенсивності безпекових ініціатив у даному регіоні, на зміну можуть прийти нові стратегічні пріоритети, зокрема, – встановлення нових схем колективної безпеки у Східній Європі. Даний регіон ще до зародження кризової ситуації 2014 року вважався як конфліктогенний, тому саме зараз він може здобути особливої уваги з боку США. Враховуючи єдину позицію США щодо міжнародної ізоляції РФ можна констатувати завершення епохи «перезавантаження». В даній ситуації Україна може заявити про себе як самостійний гравець у багатьох питаннях міжнародного життя, включаючи безпекові, зокрема, запобігання розповсюдженню ЗМУ, боротьбу з нелегальною міграцією, наркотрафіком і торгівлею людьми, протидію морському піратству, антитерористичні операції тощо.

Ключові слова: США, Україна, Росія, Обама, безпека, стратегії, зовнішня політика, перезавантаження, конфлікт, геополітика

Позиції США у системі підтримання миру і стабільності у світі знаходяться сьогодні на порозі нових змін. З огляду на останні події у східно-європейському регіоні вектори і траєкторія співробітництва США у галузі безпеки може отримати деяке зміншення акцентів. Сьогодні для трансатлантичної безпеки з'явилася загроза, що не мала подібних аналогів із закінчення Холодної Війни. Криза, яка має місце з причини вторгнення Росії на територію України, стала найбільшою подією за часів нового світового порядку, встановленого у 1991 року. Чи вписується в систему національного інтересу США залучення до українського питання і як зміниться безпекова стратегія США у поточному році?

Безпекові стратегії США є складним, багатокомпонентним динамічним явищем, яке потрібно розуміти, виходячи з принципів і програм зовнішньополітичного курсу США і за межами країни. Як відомо, практичні кроки США у різних регіонах світу спрямовані на досягнення суто прагматичних результатів – забезпечення глобальної безпеки в інтересах США.

Серед західних фахівців, які присвятили свої дослідження питанням зовнішньої політики США і її безпекових стратегій можна виокремити багатьох видатних постатей. Це політологи, посадові особи та політичні аналітики, такі як З. Бзежинський, Г. Кіссінджер, М. Олбрайт, С. Телбот, Дж. Сорос, Дж. Фрідман, Дж. МакГанн, Р. Армітідж, Дж. Най, У. Коен, Дж. Шлезінгер, Р. Джеймс, Дж. Томсон, М. Річ. Вони здійснили значний вклад у наукову думку для розуміння практичної політики Держдепартаменту, пояснили і узагальнили її принципи і напрямки. Важливими для розкриття питання безпекових стратегій США є змістовні праці українських американістів Є. Камінського, С. Юрченка, Б. Канцелярука, Б. Гончара, М. Рижкова, О. Зернецької, Є. Макаренко, С. Федуняка, О. Потехіна, І. Хижняка, Л. Чекаленко, С. Галаки, В. Манжолі, І. Погорської, І. Дудко, О. Шевчука.

Загалом, безпека розуміється перш за все, як питання надійного забезпечення державного суверенітету, територіальної цілісності, недоторканності кордонів. У такому розумінні, США завжди добре усвідомлювали значення України для майбутнього розвитку Європи в цілому та східноєвропейського регіону зокрема. Сучас-

на політика Сполучених Штатів Америки стосовно України є частиною загального зовнішньополітичного курсу американської адміністрації щодо пострадянського простору. У двосторонньому співробітництві США-Україна головна роль відводиться саме питанням безпеки. Традиційно вважається, що для ЄС і США стабільна Україна потрібна саме як потенційна протизагроза Росії, зв'язок між останньою й Західним світом. З точки зору науки міжнародних відносин, в сфері глобальної безпеки боротьба проходить між євроатлантичною та євразійською системами. Перший пояс американських союзників – країни ЄС, які приєдналися до договору до 2004 року, решта – в стадії інтеграції. Одна з стратегій США – прагнення оточити своїх європейських союзників орієнтованим на Європу геополітичним простором – країнами східного і південного напрямку. Практичним формуванням нового геополітичного простору було розширення ЄС в 2004 і 2007 рр.: Албанія, Боснія, Македонія, Сербія, Чорногорія і Туреччина є наступним «поясом» у формуванні безпекової геополітичного простору. Третій «пояс» безпеки, який формується, складають так звані країни – об'єкти політики сусідства. З півдня це держави Північної Африки та Близького Сходу, які об'єднані з ЄС «Барселонським процесом». Зі сходу це країни, які входили до складу колишнього СРСР – Молдова, Білорусь, Україна. Паралельно з цими процесами Росія прагне сформувати євразійський геостратегічний регіон суб'єктами якого, за задумом російських політиків, можуть стати країни СНД. Головний інтерес американців у співпраці з третім поясом безпеки – це також протизагроза ЄС. США зацікавлені в розширенні ЄС на схід і південь, приєднанні перерахованих країн до НАТО. Перше – щоб дещо послабити ЄС економічно, а друге – щоб отримати союзників і розширити регіони впливу.

Однак, для більш ґрунтовного розуміння пріоритетів американської національної безпеки, слід розглянути глобальну безпекову стратегію США, що дозволить ідентифікувати у ній місце України. До сфери безпеки можна віднести контроль над такими процесами, як [1, с. 3]: загрози міжетнічних і релігійних конфліктів, тероризму, нелегальної міграції, міжнародної злочинності, неконтрольованого розповсюдження зброї і наркотиків, природних і техногенних катастроф і т.д. Зовнішньополітична концепція Б. Обама під час другої каденції його президентства залишається принципово націленою на реалізацію цілей і пріоритетів, визначених у Стратегії національної безпеки. Безпекові стратегії США протягом останніх 10 років формуються з урахуванням ряду найважливіших світових тенденцій. Серед них: спроби Російської Федерації відновити своє домінування на теренах колишнього СРСР; посилення антиамериканського руху в Ісламському світі; розповсюдження зброї масового ураження Іраном та КНДР [2]. Як показали події 2013 року, США змінила тактику реалізації безпекової стратегії з радикальної і рішучої більше на помірну. Пріоритет віддається переговорам замість прямого військового втручання. У деяких випадках, з огляду на невисокий конфліктогенний потенціал, або зменшення інтенсивності відкритих збройних протистоянь, керування переговорами часто передається третім посередникам, таким як НАТО, ЄС, або лояльні до США країни проблемного регіону. Наприклад, на Близькому Сході

США демонструє достатньо стриману позицію, не вважаючи для себе корисним активне втручання у події в Єгипті та Сирії і покладаючись скоріше на своїх арабських союзників. У іншому конфліктогенному регіоні – Ірані, у кінці 2013 року були досягнуті домовленості протягом півроку згорнути програму збагачення урану взаємін на відміну міжнародних санкцій. У питаннях близькосхідного врегулювання конфлікту, американці зовсім не прагнуть вступати у конфронтацію з ісламським світом, тому торік США заявили про згортання військових дій в Афганістані, призупинений арбітраж у Палестинському напрямі і виводяться останні війська з Іраку. Таким чином, нормалізація відносин з ісламськими країнами оцінюється експертами як поступка США заради геополітичної конкуренції з КНР.

Оскільки перераховані вище напрямки безпекових стратегій США завжди були пріоритетними, але нині частково втратили свій порядок денний, на перші позиції можуть вийти європейські напрямки глобальної безпеки. Протягом останнього десятиріччя спостерігається стійка тенденція до зниження кількості міждержавних конфліктів, але імовірність виникнення широкомасштабних воєнних конфліктів, особливо в євроатлантичному регіоні, оцінюється як висока. Загальний рівень збройного насильства за участі як державних, так і недержавних суб'єктів залишається досить значним. У Європі зберігаються зони «заморожених» конфліктів та зони міждержавного, етнічного, релігійного протистояння, що потребують постійної уваги національних урядів і міжнародної спільноти [3]. Як тільки країни-колишні підданці СРСР здобули незалежність від Москви, США беззаперечно сподівалася різними тактичними способами захистити їх від впливу РФ і при цьому підвищити свої шанси на гегемонію у регіоні. За таких обставин оборонний потенціал держав Центральної і Східної Європи в поєднанні з можливостями та механізмами ЄС, НАТО, ОБСЄ залишається важливим засобом забезпечення національної безпеки і внеску у глобальну та регіональну безпеку. Україна, маючи значну територію, ресурси і різносторонній потенціал, є регіоном, який може задовольнити деякі потуги американського уряду серед цих стратегічних пріоритетів. Тому в умовах сучасних трансформаційних процесів у міжнародних відносинах поступовими темпами зростає і інтерес Сполучених Штатів Америки до України. Найближчим часом Україна імовірно може розглядатися з боку США як важливий партнер з огляду на підвищення ролі центрально-європейського напрямку. Географічне та геополітичне положення України спричиняє особливу вразливість щодо вказаних новітніх та традиційних викликів та загроз, що потребує відповідного переосмислення місця нашої країни у вищевказаних процесах.

В безпековій стратегії США і системі колективної безпеки США та ЄС існує ряд важливих безпекових питань, вирішення яких залежить і від України. На пострадянському просторі ця стратегія спрямована на ослаблення впливу Росії і спробою забезпечити певний контроль над її кроками на міжнародній арені. Для реалізації цього завдання використовується доктрина «демократії і стабільності із Заходу на Схід» і спроби формування поясу підконтрольних держав уздовж кордонів РФ. Однак, американсько-українські відносини не можна розглядати виключно в контексті трикутника Сполу-

чені Штати Америки – Росія – Україна [4, с. 106]. Абстрагувавшись від неоколоніальної політики з боку РФ, Україна постає також, як опора стабільності в центрі Європи, сила, здатна спільно з іншими країнами зупинити потоки нелегальних мігрантів, наркотиків, зброї й організованої злочинності, стати перешкодою на шляху масової міграції з бідних та слаборозвинутих країн, торгівлі ними. Ключовими у співпраці США з Україною розглядають безпекову і євроінтеграційну політику, розвиток енергетичного сектору, співпраці з міжнародними фінансовими інституціями, посилення співпраці у сфері міжнародної ядерної безпеки, диверсифікації поставок ядерного палива на атомні електростанції, підтримання режиму ядерного нерозповсюдження і експортного контролю, спільної участі у глобальних ініціативах з енергетичної та ядерної безпеки. Вважається, що неефективність засобів ООН, ОБСЄ, РС тощо, постійним членом яких є українська держава, гальмують розв'язання низки цих проблем безпекового характеру [5]. Для самої України, західна безпекова інтеграція, в першу чергу, означає можливість проявляти ініціативу і подальше політичне та інституційне зближення з капіталістичними країнами та еволюційне просування до кінцевої мети – повноправного співробітництва з світовими гігантами – США і ЄС.

Звичайно, у стосунках з Україною Обама враховує позицію Росії у відповідності з політикою «перезавантаження» відносин, що інколи трактувалось як зниження рівня американської підтримки української зовнішньополітичної стратегії. Однак, деякими експертами вважається, що за результатами стратегії перезавантаження, США не отримали значних вигадів, і ще у 2013 році цей інструментарій вже вичерпав себе з огляду його неефективності. Тому, якщо до подій 2014 року США могли бачити у РФ лише тимчасового партнера у вирішенні деяких питань міжнародної безпеки у країнах, де ще зберігається російський вплив – ядерні програми Ірану та Північної Кореї, владження ситуації у Сирії, Афганістані тощо, то зараз РФ може стати країною, з якою США знизить будь-які контакти до мінімуму і проводитиме непряму конкуренцію. На думку експерта з питань політичних стратегій Держдепу, політолога Гарвардського університету Ніколаса Бернса, перед президентом Обамою у 2014 році стоїть два великих випробування: чи варто спільно з іншими країнами завдати РФ у відповідь удар, зупинивши військову агресію Володимира Путіна в Криму і в Україні і реагувати на експансію Китаю на південь та схід у Китайському морі [6].

До кримського конфлікту форми і параметри двостороннього співробітництва між США та Україною визначалися саме Вашингтоном, а не Києвом. Проте, роль України у процесах її залучення до безпекових стратегій США багато в чому залежала і від нашої країни. За оцінками МЗС України, характер двостороннього співробітництва Україна-США у 2013 більшою мірою залежав від ініціатив Києва, а Вашингтон самостійно не був схильний виявляти надмірну активність у висуванні власних ініціатив [7]. З цих міркувань, Україна ризикувала тим, що розглядалася б як держава, що входить у російський ареал впливу. Такий підхід позбавляв Україну самостійної ініціативи, і з іншого боку звужував поле для політичного маневру. Негативним фактором

на шляху зміцнення зв'язків України із Заходом тривалий час була відсутність чіткої визначеності її міжнародної політики, зокрема так звана багатовекторність, що зводилася до балансування між прагненням увійти до кола західних країн і традиційною лояльністю до Росії, проголошення українським керівництвом заяв, що взаємно виключали одна одну. Перед приходом до влади українськими політиками проголошувалася риторика про європейський вибір, а після конкретні кроки робилися лише назустріч РФ. Зараз, коли політика США з перезавантаження зазнала невдач, кількість двосторонніх контактів між США і Україною може зрости. Як і раніше, інтенсивність цього зв'язку можна буде поглибити з ініціативи України. Головне – виправити колишній ганебний імідж регіону впливу Москви, а також участь в актуальних для країн Заходу безпекових проєктах – підтримці міжнародного миру, подальшій участі в міжнародній миротворчій діяльності, багатосторонніх заходах з протидії розповсюдженню зброї масового ураження, тероризму, транснаціональній організованій злочинності, торгівлі людьми, незаконному обігу наркотиків та інших викликах глобальної безпеки.

На останок можна процитувати витяг з українського основоположного документа, який формує принципи національної безпеки: «Стратегія національної безпеки України визначає стратегічну мету політики національної безпеки як забезпечення державного суверенітету та територіальної цілісності, національної єдності на основі демократичного поступу суспільства і держави, додержання прав і свобод людини і громадянина, створення умов для динамічного зростання економіки, забезпечення європейських соціальних стандартів і добробуту населення». З огляду на дані положення можна зробити висновок, що сьогоденні інструменти, наявні в Україні не можуть забезпечити гарантій національної безпеки, зокрема територіальної цілісності. Виходом з даної ситуації може бути або посилення власної обороноздатності, або вступ до організацій колективної безпеки, передусім Західних країн. Для самої України цей шлях не є новим чи популістським – пригадуючи історію, що за режиму Кучми, 19 червня 2003 р., мету вступу до НАТО було зафіксовано Верховною Радою у законі «Про основи національної безпеки України». Досягти цього вдасться за допомогою переконання США у відновленні курсу на інтеграцію України до організації Північно-Атлантичного договору.

З огляду на наведені виклики та загрози, для України особливо актуальним сьогодні є питання зовнішніх гарантій її безпеки. В усьому світі наростає занепокоєння загрозою стабільності та миру, яку несуть протиріччя між Україною та РФ. Це особливо важливо для України, яка стикнулася у 2014 році з військовою агресією зі Сходу на власні її території. Очевидно, що загроза для цілісності Української держави, або навіть взагалі для факту її подальшого існування з'явилася знезацька, з найбільш надійного і близького партнера України у всіх відношеннях. Як зазначали фахівці з теорії міжнародних відносин, причина криється у тому, що РФ продовжує вважати регіони свого близького оточення, країни СНД зоною свого виключного геополітичного впливу. Російська зовнішньополітична доктрина припускає силове втручання на захист власних інтересів в інших державах СНД. Як би там не було, не дивлячись на мі-

фи і настороження щодо участі України у західних безпекових системах, зокрема, НАТО, саме ці механізми могли б вже сьогодні гарантувати впевненість у стабільності нашої країни і усуненні для неї загроз. З огляду на геополітичне становище нашої держави та ряд інших зовнішніх і внутрішніх факторів, єдиним способом надійного забезпечення національної безпеки, особливо захисту суверенітету та територіальної цілісності, є приєднання України до системи колективної безпеки. Такі самі загрози відчують сьогодні і сусідні з Україною держави, такі як Польща, Литва, Латвія і Естонія, які переймаються за своє майбутнє і пильно стежать за розвитком ситуації, щоб також не бути залученими до неоколоніальної експансії зі Сходу. Проте, всі перераховані вище країни є членами колективної безпеки системи НАТО, пов'язані договором взаємодопомоги і в значній мірі впевнені в допомозі із-зовні. Повноправне членство в міжнародних організаціях, таких, як НАТО та ЄС, суттєво посилює позиції навіть невеликих держав у відносинах з більш потужними державами.

Отже, сьогодні склалася ситуація, в якій США можуть переглянути роль України у безпекових стратегіях цієї країни на території Східної Європи. Причиною для такого перегляду є кінець програми «перезавантаження» з РФ, яка цього року поклала початок військової агресії стосовно європейської спільноти. В Україні є всі шанси залучитися, якщо не військовою, то програмною та матеріальною підтримкою США у сфері безпеки вже найближчим часом. Цілком можливо, що США переглянуть відкладену ще у 2008 році програму інтеграції України з НАТО. Американсько-українські відносини у такому сенсі можуть вийти на якісно новий рівень, коли місце і роль України у двосторонніх відносинах безпеки не буде акумулюватися тільки на рамках регіонального масштабу пострадянського простору і власного виживання, порятунку від Росії. З метою подолання негативних тенденцій в оцінці Вашингтоном перспектив України і збереження за Києвом права на багатовимірну зовнішню політику, Україні необхідно зосередитися також на розвитку ініціатив з пріоритетних для США глобальних та регіональних питань. Мова йде про сфери, що становлять нині нові європейські пріоритети для Вашингтону: протидія розповсюдженню ЗМУ, боротьба з нелегальною міграцією, наркотрафіком, торгівлею людьми, протидія морському піратству, антитерористичні операції тощо. Розгляд потенційно можливих точок дотику з безпекових питань у співробітництві США-Україна може стати об'єктом подальших досліджень, що дозволить предметно сформулювати модель даних відносин у майбутньому.

Список використаних джерел

1. Мельник О. Україна у структурі регіональної і глобальної безпеки // Національна безпека і оборона. – 2008. – № 9 (103). – С. 3-12.
2. Шевцов А. І., Мерніков Г. І. Співробітництво Україна – США у контексті зовнішньополітичних стратегій / А. І. Шевцов, Г. І. Мерніков // Стратегічна панорама. – 2007. – № 2. – С. 61-68.
3. Україна в координатах глобальної та європейської безпеки // Національна безпека і оборона. – 2010. – № 04 (115).
4. Бурейко Н. Місце України в зовнішньополітичній стратегії США / Н. Бурейко // Питання історії України. – 2010. – Т. 13. – С. 104-107.
5. Чекаленко Л. Д. Зовнішньополітичні механізми забезпечення національної безпеки України: Автореф. дис. д-ра політ. наук: 23.00.04 / Л. Д. Чекаленко; НАН України. Ін-т світ. економіки і міжнар. відносин. – К., 2007. – 34 с.

6. Passenheim Antje Time for American leadership [Електронний ресурс]: Deutsche Welle. – Режим доступу: <http://www.dw.de/time-for-american-leadership/a-17513078>

7. Парахонський Б. О. Щодо сучасних тенденцій зовнішньополітичного курсу США Аналітична записка [Електронний ресурс] / Б. О. Парахонський. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/1408/>

References

1. Melnyk O. Ukraina v strukturi regionalnoii i globalnoii bezpeky // Natsionalna bezpeka i oborona. – 2008. – № 9 (103). – S.3-12.
2. Shevtsov A.I., Mernikov G.I. Spivrobotnitstvo Ukraina-SShA u konteksti zovnishnopolitichnih strategii / A.I. Shevtsov, G.I. Mernikov // Strategichna panorama. – 2007. – № 2. – S.61-68.
3. Ukraina v koordinatah globalnoii ta evropeyskoi bezpeky // Natsionalna bezpeka i oborona. – 2010. – № 04 (115).
4. Bureiko N. Mistse of Ukrainy in zovnishnopolitichniy strategii SShA / N.Bureiko // Pytannya istorii Ukrainy. – 2010. – T.13. – S.104-107.
5. Chekalenko L.D. Zovnishnopolitichni mehanizmi zabezpechennya natsionalnoii bezpeky Ukrainy: Author. dis. d-ra. polit. nauk: 23.00.04 / L.D. Chekalenko; NAN Ukrainy. In-t svit. ekonomiky i mizhnar. vidnosyn. – K., 2007. – 34 s.
6. Passenheim Antje Time for American leadership [Elektronnyi resurs]: Deutsche Welle. – Reghim dostupu: <http://www.dw.de/time-for-american-leadership/a-17513078>
7. Parahonsky B.O. Shodo suchasni tendentsii zovnishnopolitichnogo kursu SShA Analitichna zapyska [Elektronnyi resurs] / B.O. Parahonsky, – Reghim dostupu: <http://www.niss.gov.ua/articles/1408/>

Golovan O. O., post-graduate student at Public institution of «Ukrainian National Academy of Sciences World history research establishment» (Ukraine, Kiev), aleksandr.golovan@gmail.com

The role of Ukraine in potential 2014 U.S. security strategies

The article deals with Ukraine and the United States cooperation in the field of security. The basic principles of foreign policy U.S. security in recent years were revealed. The challenges faced by the State Department were also listed. U.S. interests, their scores and possible initiatives concerning Ukraine for this year are analyzed. In the light of the failure in the Middle East conflicts resolving and of the weakening of security initiatives activity in the region, the new changes may soon show up. That may appear as the new strategic priorities in global security. Thus, the new patterns of collective security in Eastern Europe may probably occur. This region was considered as the area of frozen conflicts even before the crisis of 2014 start-up, therefore currently it can obtain the distinctive attention from the U.S. The American attitude of Russia international isolation support demonstrates the cease of the «reset» period. In the following conditions Ukraine can already assert itself as an independent player in many international issues, including security in various issues, such as prevention of the mass destruction weapons proliferation, the illegal migration, drug smuggling and human trafficking countermeasures, anti-piracy forced sea actions, counter-terrorism operations and so on.

Keywords: USA, Ukraine, Russia, Obama, security, strategy, foreign policy, relations reboot, geopolitics.

Головань А. А., аспирант, Институт всемирной истории НАН Украины (Украина, Киев), aleksandr.golovan@gmail.com

Украина в стратегиях безопасности США 2014 года

Рассматривается специфика сотрудничества Украины и Соединенных Штатов Америки в сфере безопасности. Раскрываются основные принципы внешнеполитической стратегии безопасности США последних лет, перечисляются вызовы, перед которыми стоит Госдепартамент. Анализируются интересы США, их вызовы и возможные инициативы по отношению к Украине в текущем году. Учитывая неудачи в урегулировании конфликтов на Ближнем Востоке и ослабление интенсивности инициатив по установлению безопасности в данном регионе, теперь на смену могут прийти новые стратегические приоритеты, в частности, – новые схемы коллективной безопасности в Восточной Европе. Еще до зарождения кризисной ситуации 2014 данный регион считался как конфликтногенным, поэтому именно сейчас он может заслужить особого внимания со стороны США. Учитывая единую позицию США по международной изоляции РФ, можно констатировать завершение эпохи «перезагрузки». В данной ситуации Украина может заявить о себе как самостоятельный игрок во многих вопросах международной жизни, включая вопросы безопасности, в частности, в вопросах предотвращения распространения ОМП, борьбу с нелегальной миграцией, наркотрафиком и торговлей людьми, противодействие морскому пиратству, антитеррористические операции и т.д.

Ключевые слова: США, Украина, Россия, Обама, безопасность, стратегия, внешняя политика, перезагрузка, конфликт, геополитика.

* * *